

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. przeciwko M. W. (1) i A. W. o zapłatę kwoty 2.043,84 zł:

1. zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 2.043,84 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
2. przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi adwokat A. J. z Kancelarii Adwokackiej przy ul. (...) lok. 5/5a kwotę 738,00 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu.

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy.

M. W. (1) i A. W. zajmują lokal mieszkalny numer (...) położony w Ł. przy ulicy (...) na zasadach własnościowego prawa do lokalu spółdzielczego. Lokal znajduje się w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł.. Za używanie zajmowanego lokalu mieszkalnego pozwani powinni wносить opłaty do 15-go dnia każdego miesiąca.

Od lutego 2011 r. opłaty za używanie lokalu były naliczane z uwzględnieniem 4 osób, zaś od kwietnia 2013 r. opłaty były naliczane z uwzględnieniem 2 osób.

Pismem z dnia 18 października 2013 r. pozwani zostali wezwani do zapłaty zaległości, która na dzień 30 września 2013 r. wyniosła kwotę 2.288,38 zł należność główna i kwota 412,48 zł odsetki.

Od lutego 2011 r. opłaty za używanie lokalu były wyliczane na podstawie Regulaminu rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi i ustalenia opłat za używanie lokali. W punkcie 2 ust. 2 ppkt 6 Regulaminu wskazano, że jeśli dla rozliczenia składników gospodarki zasobami mieszkaniowymi przyjęto liczbę osób, to uwzględnia się osoby zameldowane w poszczególnych lokalach na pobyt stały lub czasowy oraz zgłoszenie dodatkowych osób przebywających w lokalu. Uchwałą Rady Nadzorczej powodowej Spółdzielni dnia 14 kwietnia 2011 r. ustalono, że w wyjątkowych wypadkach (np. udokumentowany stały pobyt zagranicą) Zarząd mógł odstąpić od naliczania opłat za używanie lokalu w części dotyczącej składników należnych od osoby.

W dniu 8 stycznia 2011 r. pozwany M. W. (1) złożył pisemne oświadczenie, że w lokalu zamieszkują trzy osoby, to jest pozwani oraz syn pozwanych M. W. (2), przy czym w treści oświadczenia zostało wskazane, że należy wykazać również osoby zameldowane w lokalu. Powód ustalił, że w tym czasie w lokalu pozwanych były zameldowane 4 osoby.

W dniu 2 marca 2013 r. pozwany M. W. (1) złożył pisemne oświadczenie, że w lokalu zamieszkuje jedynie wraz z pozwaną A. W.. Oświadczenie to jest dokumentem służącym do ustalenia opłat za używanie lokalu. W oświadczeniu – zgodnie z jego zapisem - należało wskazać wszystkie osoby zameldowane w lokalu oraz zamieszkujące i użytkujące dany lokal mieszkalny.

W dniu 21 marca 2013 r. Rada Nadzorcza powoda podjęła uchwałę numer 27/11/2013 z mocą obowiązującą od dnia jej uchwalenia, w postaci aneksu do Regulaminu rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi i ustalenia opłat za używanie lokali. Ustalono w aneksie, że dla rozliczenia składnika kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi przyjmuje się liczbę osób zamieszkałych w lokalu.

P. W. – córka pozwanych – zamieszkiwała w lokalu pozwanych do końca września 2010 r., w lokalu jest zameldowana do chwili obecnej.

M. W. (2) – syn pozwanych – zamieszkiwał w lokalu pozwanych do końca grudnia 2012 r., w lokalu jest zameldowany do chwili obecnej.

Pozwani w okresie objętym pozwem sami wyliczali wysokość opłat za lokal, biorąc jako podstawę wyliczeń dwie zamieszkujące osoby.

Zaległość w opłatach za lokal za okres od lutego 2011 r. do października 2013 r. wynosi kwotę 2.043,84 zł, w tym należność główna kwotę 1.613,56 zł i odsetki kwotę 430,28 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodów w postaci dokumentów, zeznań świadków i pozwanych, które uznał za niebudzące wątpliwości.

Jako podstawę prawną powyższego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (t. j. Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1116 ze zm.) oraz § 118 Statutu powodowej Spółdzielni wskazując, że zgodnie z powyższymi przepisami członkowie spółdzielni, w tym będący właścicielami lokali, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali, są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, poprzez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu. Zgodnie zaś z § 118 pkt 10 Statutu za powyższe opłaty solidarnie odpowiadają osoby pełnoletnie stale zamieszkujące w lokalu.

Zdaniem Sądu I instancji z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwani zobowiązani byli do uiszczania opłat za używanie lokalu do 15-go dnia każdego miesiąca. Pozwani zakwestionowali wysokość dochodzonej kwoty, uznając, że została ona wyliczona nieprawidłowo, gdyż nie zostało uwzględnione, że dzieci pozwanych nie zamieszkują w lokalu.

W ocenie Sądu Rejonowego zarzuty zgłoszone przez pozwanych nie zasługują na aprobatę ponieważ w okresie, którego dotyczy zadłużenie, obowiązywał Regulamin rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi i ustalania opłat za używanie lokali, zgodnie z którym opłaty naliczane były od osób zamieszkujących i zameldowanych w lokalu. Powodowa Spółdzielnia gromadziła dane o mieszkańcach na podstawie ich pisemnych oświadczeń Pozwany w styczniu 2011 r. jako osoby zamieszkujące w lokalu wskazał trzy, przy czym zataił – wbrew wymogom oświadczenia - zameldowanie córki P.. Podobnie pozwani zachowali się po opuszczeniu lokalu przez syna Mieszka. Pozwani samowolnie wyliczali opłaty należne Spółdzielni, czym spowodowali powstanie zadłużenia dochodzonego pozwem.

W ocenie Sądu Rejonowego powodowa Spółdzielnia w sposób nie budzący wątpliwości przedstawiła szczegółowe rozliczenia zaległości pozwanych wraz

z wyliczeniem naliczanych odsetek ustawowych. Spółdzielnia dokonuje szczegółowego rozliczenia wpłat posługując się w swojej księgowości specjalnie do tego celu stworzonym systemem informatycznym, który odnotowuje dokonane wpłaty i zalicza je na właściwe płatności oraz ustala wysokość kwoty stanowiącej odsetki ustawowe. Powód przedstawił wykaz wpłat i niedopłat pozwanych w postaci komputerowego wykazu zaległości. Wprawdzie dokument ten ma charakter jedynie dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.c. i nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy, ale mieć należy na uwadze, że spółdzielnie mieszkaniowe nie mają faktycznej możliwości wystawiania dokumentów urzędowych. Nadto, w ocenie Sądu I instancji, brak jest racjonalnych przesłanek do tego, aby przyjąć, że powodowa Spółdzielnia celowo stworzyła nieprawdziwy wykaz zaległości, aby uzyskać nienależną korzyść majątkową.

Reasumując Sąd Rejonowy stwierdził, że powód udowodnił zasadę oraz wysokość żądania objętego pozwem, a zarzuty pozwanych skierowane przeciwko żądaniu pozwu okazały się chybione. Mając to na uwadze Sąd Rejonowy zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 2.043,84 zł.

O odsetkach ustawowych od zasądzonej należności Sąd meriti orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeśli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas

opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, zasądając je od dnia wniesienia pozwu.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. uznając, że powód wygrał proces w całości i zasądając na jego rzecz od pozwanych kwotę 717 zł, na którą złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 100 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa uiszczona przez powoda w kwocie 17 zł, minimalna stawka radcy prawnego będącego pełnomocnikiem powoda obliczona od wartości przedmiotu sporu, opiewająca na sumę 600 zł, ustalona na podstawie § 6 w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.).

Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw, aby nie obciążać pozwanych zwrotem kosztów procesu stronie powodowej bowiem sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego (tak: Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 grudnia 2011 r., sygn. akt IV CZ 111/11, LEX nr 1119554. Zdaniem Sądu Rejonowego pozwani nie wykazali, aby ich sytuacja miała szczególny charakter.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwany z urzędu Sąd I instancji orzekł na podstawie § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie1.

Apelację od wskazanego wyroku złożyła strona pozwana, zaskarżając go w całości i zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych w zw. z art. 5 k.c. poprzez zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda zapłaty kwoty nie związanej z rzeczywistą eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach odpowiednio przypadających na lokale oraz eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni;
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranych w sprawie dowodów, a w konsekwencji brak wszechstronnego rozważenia całokształtu zebranego materiału dowodowego, przejawiające się pominięciem protokołu (...) z dnia 14 kwietnia 2011 r. Rady Nadzorczej spółdzielni, gdzie wyrażono zgodę aby w wyjątkowych przypadkach zarząd mógł odstępować od naliczania opłat za używanie lokalu w części dotyczącej składników należnych od osoby (zameldowanej ale nie przebywającej) oraz faktu braku pouczenia pozwanych o istnieniu takowej uchwały i możliwości skorzystania z niej w kontekście naruszenia zasad współżycia społecznego przez powoda;

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wniesli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej im z urzędu, oświadczając iż nie zostały one opłacone ani w całości ani w części.

W odpowiedzi na apelację pozwanych strona powodowa wniosła o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanych na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to - stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. - uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia prawa procesowego, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie pozbawione błędu ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Odwoławczy nie dopatrył się naruszenia przez Sąd I instancji treści art. 233 § 1 k.p.c. W myśl powołanego przepisu ustawy sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga więc określenia jakich to konkretnie uchybień dopuścił się sąd orzekający, naruszając tym samym zasady logicznego rozumowania bądź wskazania doświadczenia życiowego w toku wyprowadzania wniosków w oparciu o przeprowadzone dowody. Formułując taki zarzut powinien zatem określić, jaki konkretnie dowód i z naruszeniem jakich dokładnie wskazanych kryteriów sąd ocenił niewłaściwie. Nie może to być natomiast zarzut wynikający z samego niezadowolenia strony z treści orzeczenia, przy jednoczesnym braku argumentacji jurydycznej. Treść apelacji uzasadnia natomiast wniosek, że skarżący – pomimo sformułowania takiego zarzutu w petitum apelacji – w żaden sposób go nie uzasadnił.

W przedmiotowej sprawie, zdaniem Sądu Odwoławczego, dokonana przez Sąd I instancji pozytywna ocena wiarygodności i mocy dowodowej zgromadzonych dowodów, tj. dokumentów, zeznań świadków oraz pozwanych nie budzi zastrzeżeń. Również z treści apelacji wynika, że pomimo sformułowania w petitum zarzutu dowolnej oceny dowodów, skarżący wcale nie kwestionują ani dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, ani ustalonego na ich podstawie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Wbrew zarzutowi skarżących dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonych dowodów była również wszechstronna. W szczególności Sąd ten nie pominął na etapie ustalania stanu faktycznego dowodu z dokumentu w postaci wyciągu z protokołu nr (...) z posiedzenia Rady Nadzorczej SM (...) z dnia 14 kwietnia 2011 r. Przeciwnie – dowód ten, jak o podstawę ustaleń faktycznych rozstrzygnięcia, Sąd I instancji przywołał wprost (z podaniem numeru karty akt)

w treści uzasadnienia.

Reasumując ten fragment rozważań Sąd Okręgowy stwierdza, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest wszechstronna, w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i nie wykraczała poza granice swobodnej oceny dowodów. Podniesione w tym zakresie w apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie nieskuteczną próbę nieuzasadnionej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Uznając ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym za prawidłowe, Sąd Okręgowy w całości podzielił je i przyjął za własne.

Sąd Okręgowy podziela również dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną dochodzonego pozwem roszczenia, zarówno co do przyjętej podstawy prawnej oceny jego zasadności, jak i wyników tej oceny.

Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że podstawą prawną oceny zasadności roszczenia objętego pozwem winien być art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych, zgodnie z którym członkowie spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali, są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu. W przedmiotowym stanie faktycznym konkretyzacja powyższego obowiązku została dokonana w treści wiążącego pozwanych, jako członków powodowej spółdzielni mieszkaniowej, Regulaminu rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi i ustalania opłat za używanie lokali, uchwalonego uchwałą nr 84/22/2010 r. Rady Nadzorczej z dnia 28 grudnia 2010 r., z późniejszymi zmianami.

Regulamin ten określa w szczególności sposób ustalania opłat za używanie lokali oraz zasady rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi (gzm) powodowej spółdzielni mieszkaniowej. Zgodnie z treścią punktu 2.2 podpunkt 6 ww. Regulaminu w brzmieniu obowiązującym do dnia 21 marca 2013 r. „jeśli dla rozliczenia składnika kosztów gzm przyjęto liczbę osób, to uwzględnia się osoby zameldowane w poszczególnych lokalach na pobyt stały lub czasowy oraz zgłoszenie dodatkowych osób przebywających w lokalu”.

Z treści powyższego unormowania wynika jednoznacznie, że składniki kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi, których rozliczenie uzależnione jest od liczby osób (ustalane w zależności od liczby osób zamieszkujących dany lokal, w przeciwieństwie do składników ustalanych w odniesieniu do powierzchni danego lokalu mieszkalnego) są rozliczane na podstawie liczby osób posiadających zameldowanie w przedmiotowym lokalu, a nie wyłącznie faktycznie w nim zamieszkujących. Skarżący w toku postępowania rozpoznawczego nie wykazali, aby przed wytoczeniem przez stronę powodową powództwa w niniejszej sprawie, zaskarżyli przedmiotową uchwałę Rady Nadzorczej powodowej spółdzielni (choć zarzut jej niezgodności z prawem wskazywali już w piśmie z dnia 8 maja 2012 r. –

k. 80), pozbawiając ją mocy prawnej jako podstawy naliczania opłat związanych z korzystaniem z przedmiotowego lokalu mieszkalnego. W konsekwencji, wobec ustalenia, że w zajmowanym przez pozwanych lokalu do chwili obecnej zameldowane są dorosłe dzieci pozwanych - M. W. (2) i P. W., trafnie Sąd Rejonowy uznał, że w okresie od lutego 2011 r. do marca 2013 r. (kiedy to zmienione zostało brzmienie ww. Regulaminu) pozwani zobowiązani byli do uiszczenia opłat związanych z korzystaniem z zajmowanego lokalu mieszkalnego, ustalonych przy przyjęciu, że lokal ten zamieszkują (w rozumieniu wynikającym z brzmienia punktu 2.2 podpunkt 6 ww. Regulaminu) cztery osoby.

Skarżący nie wykazali również, aby Zarząd powodowej spółdzielni, na podstawie szczególnego uprawnienia przyznanego mu przez Radę Nadzorczą

w dniu 14 kwietnia 2011 r., odstąpił w stosunku do nich od naliczania opłat za używanie lokalu (w części dotyczącej składników należnych od osoby) na podstawie osób zameldowanych w lokalu, lecz w nim faktycznie nie przebywających). Z treści apelacji wynika jednoznacznie, że takiej decyzji Zarząd powodowej spółdzielni w odniesieniu

do pozwanych nie podniósł, gdyż pozwani z takim wnioskiem wcale do Zarządu nie występowali. Za całkowicie chybiony, w ocenie Sądu Okręgowego, uznać należy podniesiony w apelacji zarzut, że członkowie spółdzielni (w tym pozwani) nie mieli możliwości zapoznania się z uchwałą Rady Nadzorczej z dnia 14 kwietnia 2011 r. Wskazać w tym miejscu należy na wewnętrzną sprzeczność apelacji. Z jednej bowiem strony skarżący wskazują, że niezgodnym z zasadami współżycia społecznego jest uznanie przez Sąd Rejonowy za ważną ww. uchwałę, zaś z drugiej strony stwierdzają, że powodowa spółdzielnia uniemożliwiła im skorzystanie z ich uprawnień, gdyż wiedzę o nim powzięli dopiero z lektury załączników do pozwu, a gdyby tylko wiedzieli wcześniej o takim uprawnieniu Zarządu, skorzystaliby z niego i nie musieli uiszczać kwoty objętej pozwem. Niezależnie od tego, że skarżący zdają się błędnie utożsamiać ww. fakultatywne uprawnienie Zarządu powodowej spółdzielni z obowiązkiem odstąpienia od naliczania opłat za używanie lokalu od osób zameldowanych, lecz nie przebywających w lokalu, Sąd Okręgowy wskazuje, że powodowa spółdzielnia mieszkaniowa – wbrew twierdzeniom skarżących – swoim zachowaniem nie naruszyła uprawnień swoich członków do informacji na temat treści obowiązujących wewnątrzspółdzielczych aktów normatywnych.

Zgodnie z treścią art. 8¹ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych członek spółdzielni mieszkaniowej ma prawo otrzymania odpisu statutu i regulaminów oraz kopii uchwał organów spółdzielni i protokołów obrad organów spółdzielni, protokołów lustracji, rocznych sprawozdań finansowych oraz faktur i umów zawieranych przez spółdzielnię z osobami trzecimi (ust. 1). W myśl ust. 2 tego przepisu koszty sporządzania odpisów i kopii tych dokumentów, z wyjątkiem statutu i regulaminów uchwalonych na podstawie statutu, pokrywa członek spółdzielni wnioskujący o ich otrzymanie. Z treści tego przepisu wynika wprost, że inicjatywa w zakresie otrzymania odpisów i kopii dokumentów wymienionych w ust. 1 należy do członka spółdzielni i polega na zwróceniu się do spółdzielni ze stosownym wnioskiem. Ustęp 3. powołanego przepisu stanowi natomiast, że statut spółdzielni mieszkaniowej, regulaminy, uchwały i protokoły obrad organów spółdzielni, a także protokoły lustracji i roczne sprawozdanie finansowe powinny być udostępnione na stronie internetowej spółdzielni. Takiemu obowiązkowi powodowa spółdzielnia czyni zadość zamieszczając treść statutu oraz przedmiotowego Regulaminu na swojej stronie internetowej.

Skarżący mieli zatem realną możliwość zapoznania się z treścią aktów normatywnych dotyczących ich praw i obowiązków jako członków powodowej spółdzielni mieszkaniowej, czy to za pośrednictwem strony internetowej, czy też

w wyniku bezpośredniego kontaktu z działem administracji powodowej spółdzielni.

W ocenie Sądu Odwoławczego ograniczenie przez skarżących swojej aktywności jedynie do wymiany korespondencji nie pozwala na uznanie, że dochowali oni należytej staranności w zakresie troski o własne sprawy.

Mając na uwadze, że apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego oraz, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd Okręgowy winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna w oparciu o art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu zasądzając od pozwanych M. W. (1) i A. W. solidarnie na rzecz powodowej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. kwotę 300 zł.

Na kwotę tę złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego strony powodowej w postępowaniu odwoławczym, ustalone w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 1

w zw. z § 6 pkt 3 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013.490 – j.t. ze zm.).

Nadto w punkcie 3. sentencji Sąd Okręgowy, na podstawie § 13 ust. 1 pkt 1

w zw. z § 6 pkt 3 i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 j.t.), przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa

– Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi adwokatowi A. J. kwotę 369 zł (uwzględniającą podatek VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.